

Çocuk edebiyatı ürünlerinde, büyümüş de küçülmüş tipler sunmak, onlara kendilerinden beklenmeyen sözler söyletmek, boylarından büyük işler yaptırmak, çocukluğun doğasını yozlaştıracak, bu tiplerin bir model olarak taklit edilmeleri durumunda, taklit edenlerde davranış bozukluklarına neden olabilecektir. Gerçekten, anne ve babaların, bu büyümüş de küçülmüş çocuklara neden ilgi duyduklarını, onların bu davranışlarını takdir ve beğeni hisleriyle neden pekiştirdiklerini anlamak mümkün değildir. Çocuk, kendi içindeki çocukluğu yitirip farklı davranışlar göstermeye başladığında ve böylece kendine, kendi çocukluğuna yabancılaştığında, orada bir sorun var demektir. Ondandır beklenen davranış biçimi, kendi yaşıyla uyumlu çocukça davranışlar olmalıdır. Bu konuda Rousseau şunları yazar: "Bir de hiç çocuk olamamış, vaktinden evvel olgunlaşmış çocuklar vardır ki, onları tanımak epey güçtür. Çünkü anneler kendi çocuklarının olağanüstü olduğuna o kadar inanmışlardır ve 'süper' çocuklar yetiştirmeye kendilerini o kadar adanmışlardır ki, çocuklarının hareketlerinin ve sözlerinin yaşlılarından daha olgun olmasını sevinçle karşılarlar. Oysa çocuk bir çocuk gibi davranmalı ve öyle yaşmalıdır. Yaşlılarına göre büyük laflar eden çocukların arada bir hikmetli söz söylemesine hayret etmemeli."¹⁶

Çocuk edebiyatındaki içtenlik ve yalınlık ilkesi, çocuğun kendisini sahte örtüler altında gizlemediği, kendisini çocukluğun büyüdü dünyası içinde kendisi olarak dışı vurduğu durumlarda gerçekleşir. Çünkü çocuk edebiyatı, çocukluğun açıldığı ve ifade bulduğu bir alandır. Çocuk, kendisinden beklenmeyen bir olgunlukta görüntüye çıktığında, içtenlik ve yalınlık ilkesi bozulur. İşte çocuk edebiyatçılarının en çok düştükleri yanlış da budur. Onlar çocuğun saf, içten ve doğal dünyasını tanımak ve bu dünyayı keşfetmek için çaba sarf etmek yerine, kafalarındaki çocuk idesine, onun sahte ve yapmacık dünyasına kolayca dönüverirler. Bu tutum onların eserlerini içtenlikten yoksun bir yapıda ortaya çıkmalarına neden olur. Sahte ortamda, çocuk kendinden olmayan davranışlar gösterir. Bu nedenle çocuğu, çocuğun içindeki çocukluğu gözlemek her zaman ustalık gerektirir. Çocukluk ancak kendinden davranışlar gösterdiğinde içtenlik ilkesine yaklaşır. İçtenlik ilkesi, çocukluğun saf ülkesinden gelen bir esindir. Bu, edebiyat türüne gerçek zenginliğini ve ruhunu katar. Çocukluk mantığının çevirisi yapılmadığında, büyüklerin mantığına göre yazılan her ürün, yalınlık ve içtenlik ilkesinden yoksun kalır.

Çocuk edebiyatı çocukluğu anlatan edebiyattır. Ama onun çocuk edebiyatı olabilmesi için çocukluğu anlatması yetmez, çocukluğu çocukluğun dili ile anlatması da gerekir. Ço-

